

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, γεια σου.

Είναι πολλές οι αναμνήσεις από το μακρινό χτες, τα πρώτα χρόνια μας στην Αυστραλία κι είναι και τα ευτράπελα πολλά, που όμως χαρακτηρίζουν και σκιαγραφούν την εποχή και τις συνθήκες. Σαν μια περίπτωση που θυμήθηκα τώρα. Κάποιος, εκείνους τους καιρούς, πήγε να αγοράσει μακαρόνια και κατάληξε να του φέρουν... σπαρματσέτα. (άσπρα κεριά). Κι άλλος, για να εξηγήσει ότι ήθελε γραμματόσημα αεροπορικά άνοιξε τα χέρια του και έκανε βούουου το θόρυβο αεροπλάνου.

Επικοινωνία των ημερών, χωρίς γλώσσα. Ανάφες κάτι για γλυκά... Πόσα χρόνια νοσταλγήσαμε μια πάστα ζαχαροπλαστείου! Τα γλυκά της Αυστραλίας του τότε ήταν αστεία, τα θυμάσαι το ροκ κέικς; Και κάτι «ντόνατς» κουλούρια σαν λουκουμάδες αμέλοτα με μικρά ζαχαράκια χρωματιστά. Ούτε μέλι, μπακλαβάδες και τέτοια, ούτε κρέμες και ζάχαρη άχνη. Κάτι λάμινκτον τα μόνα μαλακά πασπαλισμένα τριμμένη καρύδα. Αλλά και τα φαγητά, τόσο φωχά σε γεύση και ποικιλία. Το σταϊκ απαραίτητο, λίγο πουρέ, λίγο αρακά και σάλτσα... ένα σκούρο ρευστό κατασκευάσμα, το γκρένβυ που το έβαζαν παντού.

Την Κυριακή μπουτί αρνί στο φούρνο, με γλυκοπατάτες, γλυκοκολόκυθο, πάσναπς, μπορεί και πατάτες, όχι λάδι -για τω Θεώ- το είχαν από φόβο. Το ελαιόλαδο το πουλούσαν στα φαρμακεία σε μπουκαλάκια μικρά.

Θα πρέπει να σκεφτούμε τις συνθήκες, τις συνθήκες, τις καταστάσεις. Είχαν το καλό κρέας, χωρίς τις εμπειρίες αιώνων, χωρίς την ποικιλία φυτών και μυριστικών, μυρωδικών καρικευμάτων που δημιουργούν τρόπους και ποικιλίες και νοστιμιές. Δεν ήξεραν τη μελιτζάνα, την αγκινάρα, το κολοκύθι και πολλά από

δικά μας και μεσογειακά φυτά. Όταν ανακάλυψαν τα κολοκυθάκια έγιναν πολύ δημοφιλή. Αφάνταστη η διαφορά από τότε με το τώρα. Ήταν και η γνωριμία, αλλά περισσότερο η επαφή με τόσους ξένους.

Ένα άλλο στις συνήθειες του καιρού εκείνου. Οι νεαροί πάντα με σκούρο κουστουμί στο έξω, με τη στενή γραβάτα. Το στενό χρωματιστό πουκάμισο με τα παντελόνια πλατιά στο κάτω μέρος, καμπάνες και μαλλί φουντούτο, γενικευμένη μόδα στην Ευρώπη γύρω στο 50, δεν έφτασε ποτέ στην Αυστραλία. Ούτε το φουρώ. Καιροί, συνθήκες, συνθήκες, αλλαγές.

Κάτι όμως που νομίζω έχει περισσότερη αξία είναι η ευγενική συμπεριφορά και η κοινωνική πειθαρχία που απολαμβάνουμε σαν πολίτες αυτής της χώρας. Η Αυστραλία σέβεται τον πολίτη και ο πολίτης τους νόμους. Εκεί στην κοινωνική συμπεριφορά νομίζω κάτι μπορούμε να μάθουμε.

ΜΗΝ ΤΑ ΡΩΤΑΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ

Μην τα ρωτάς τα μάτια μου
Δεν την μπορώ τη μνήμη.
Παλεύω ακόμα, μη ρωτάς
Η λύτρωση δεν ήρθε.

Ψάχνω για ένα παράθυρο,
Μια πόρτα, μια ελπίδα
Και βρίσκω μόνο πλιόγερμα,
Καλοσυνάτα μάτια
Κι όλο μαντίλια «έχε γειά»
Παράθυρο δεν βρίσκω.

Γιατί δεν έχει, μη ρωτάς
Δεν έφυγα ακόμα.
Χαράζω σχήματα, γραμμές
Και γίνονται όλα κύκλος.
Μιλώ ακόμα με σκιές
Μα θα τον βρω το δρόμο.

Γι' αυτό σου λέω, μη ρωτάς
Θα λυτρωθώ, θα φύγω.
Πάρε τα μάτια σου από με
Να βρω το μονοπάτι.
Είναι μακριά, πολύ μακριά
Η λύτρωση απ' τη μνήμη.
Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου

κι' εσένα Γρηγόρη,

Όσο μιλάμε για την Αυστραλία τού χτες νοσταλγώ περισσότερο την... Αίγυπτο! Οχι, πως εκεί τρώγαμε με χρυσά κουτάλια, αλλά βρε παιδί μου ζούσαμε την κουλτούρα μας, με τα σχολεία μας, με τα θέατρα και τις βιβλιοθήκες μας, με τα εστιατόρια και τις ταβέρνες μας, με τα πολυτελή ζαχαροπλαστεία μας, με τους συγγενείς και φίλους που μεγαλώσαμε μαζί και την Ελλάδα δύο τοιγάρα δρόμος μακριά. Δεν διασχίζαμε την Αλεξάνδρεια για να αγοράσουμε φέτα, ελαιόλαδο και ούζο, ούτε έπρεπε να οδηγήσουμε χιλιόμετρα για μια επίσκεψη. Είχαμε τις όμορφες παραλίες για κολύμπι χωρίς να κινδυνεύουμε από καρχαρίες και κάναμε αξεχαστες βαρκάδες στο λιμάνι.

Στην Αυστραλία αντιμετωπίσαμε τού κόσμου τα παράξενα: Γιατί το σελίνι αντιστοιχούσε με 12 πένες και όχι με δέκα; Γιατί χρησιμοποιούσαμε τις γκίνις που αντιστοιχούσαν με μια λίρα και ένα σελίνι; Τρελά δεν ακούγονται; Είχαμε τα «θρούπενς» ή «σίξπενς» και τα Woolworths τότε ήταν «ξιπενιάρικα» επειδή πουλούσαν φθηνά προϊόντα, όπως «ξιπενιάρηδες» ήταν οι τσιγκούνηδες!

Οι Αυστραλοί πλημμύριζαν με «τομάτο σως» ό,τι έτρωγαν και τα κινέζικα εστιατόρια ήταν πολύ τής μόδας. Έτρωγαν τα μακαρόνια με γλυκεία σάλτσα από την κονσέρβα πάνω σε τοστ, μέχρι που δοκίμασαν την «σπανακοπίτα», τα καλαμαράκια, τα σουβλάκια, τον «μουσάκα» και το σκορδόψωμο.

Κάποτε πήγαμε σε μια γερμανική μπιραρία για να δούμε γερμανούς χορευτές με κοντά πέτσινια παντελονάκια να πηδούν στην πίστα και να κτυπούν άγρια με τις παλάμες τα μπούτια τους. Το φαγητό μας ήταν μια τεράστια μπριζόλα, μια κουταλιά αρακάς με βραστά καρότα και μια φέτα ανανά με ένα κερασάκι στο κέντρο.

«Τί ρόλο έχει ο ανανάς με το κρέας;» ρώτησε ο φίλος μου Τζακ και η γυναίκα του απάντησε πως στο μαγαζί αυτό σερβίρουν το επιδόρπιο με το κυρίως πιάτο.

Οι Αυστραλοί δεν είχαν καλές σχέσεις με τα θαλασσινά και πολλοί Έλληνες έφτιαξαν περιουσίες πουλώντας σκυλόψαρο τηγανητό με κουρκούτι και τηγανητές πατάτες μέσα σε λίπος.

Με την παρέα μου ταξιδεύαμε δυο ώρες για να πάμε στο Γουαλαρού να μαζέψουμε αχινούς και μια μέρα όταν φτάσαμε οι Αυστραλοί είχαν κάνει κατάληψη των υποστέγων. Η κουνιάδα μου, Βαγγελιώ, στριμώχθηκε στην άκρη ενός τραπεζιού και άρχισε να βγάζει τσικάλια με τα γεμιστά, τις σαλάτες, τα κεφτεδάκια. Οι Αυστραλοί κτυπήθηκαν κατακέφαλα από τις ευωδίες των σκόρδων, κρεμμυδιών και άλλων μυρωδικών και όπου φύγει, φύγει για να μπορέσουμε να κάτσουμε με την πouxία μας.

Όμως ήταν εκεί κάτι βατραχάνθρωποι και όταν είδαν πως τρώγαμε τους αχινούς, βουτούσαν και μάς γέμισαν το τραπέζι. Στο Σίδνεϊ πηγαίναμε σε παραλίες με βράχια για αχινούς, μέχρι που ήρθαν οι ασιάτες καλοφαγάδες και τους εξόντωσαν...

